

LBRIS

We know
books

marius marian șolea

reflexiile mărilor curbe

prefață de Ovidiu Popescu

Editura Vremea
București
2024

Mările curbe nu sunt substantive comune.....	9
1	15
1 bis.....	16
2	17
3	18
4, de dragoste	19
5	20
6	21
7	22
8	23
9, al despărțirii de-o anumită mare neagră	24
10	25
11	26
12	27
13	28
14	29
14 bis	30
15	31
16	32
17	33
18.....	34
19.....	35
20	36
21.....	37
22, pentru copiii care cresc.....	38
23	39
24, pentru o mare prezentă.....	40
25, pentru o mare care a fost prezentă	41
26, pentru o mare, căreia îi pot uita prezența	42
27, un galben bine definit.....	43
28.....	44
29.....	45
30, al răspunsurilor.....	46

31	47
32	48
33	49
34, scris la ieșirea din mare	51
35	52
36, al celei mai frumoase mări	53
37	54
38, al mărilor de timp	55
39, de la țărături mai albe	56
40, ceasurile din Corșor, țărături fragile de timp	57
41	59
42	60
43, de pe faleza înaltă, ca o linie care separă lumea de cer	61
44	62
45	63
46, de început de toamnă	64
47	65
48, pentru ziua de mâine	66
49	67
50	68
51	69
52	70
53	72
54	73
55	74
56	75
57	76
58	77
59	78
60	79
61	80
62	81
63	82
64	83

65.....	84
66.....	85
67.....	86
68, din tren.....	87
69.....	88
70, iuvenibus, epica geometrica.....	89
71.....	90
72.....	91
73.....	93
74, la 1907, în spirit de haiku, întâmplare cu pian din Subcarpații getici.....	95
75.....	98
76.....	99
77.....	100
78.....	101
79.....	102
80.....	103
81.....	104
82.....	105
83.....	106
84.....	107
85, al mărilor întoarse în sine.....	108
86.....	109
87.....	111
88.....	112
89.....	113
90.....	114

Din toate mările mi-au rămas doar apusurile
și câte un pumn de nisip – amintiri dintr-un presupus infinit.
de multe ori, eternitatea și nemărginirea sunt doar un refugiu
al celor fără logică.

Dacă posibilitatea cunoașterii
este chiar rostul de existență al Universului,
atunci mintea omenească este de o covârșitoare importanță.
În tot acest istoric (al nostru și al celor din afara noastră,
oricât de îndepărtate ar fi acestea de noi,
sau oricât de îndepărtate ar fi ele în acest moment,
în care omenirea noastră există),
se găsește cel puțin o determinare,
în afara celor care rezultă
din tot ce înseamnă legi ale fizicii: adevărul despre ceea ce este.
Inclusiv în acest mod, adevărul determină lucrurile.

Noi, oamenii, am trecut mereu pe lângă atâtea insule,
unde am fi putut să și rămânem,
pentru a ne putea obișnui cu veșnicia.
Însă aglomerația, evenimentele și timpul
ne dau mereu senzația că realitatea și viața dimprejur
sunt chiar certitudinile de care avem nevoie.

Toate răscrucile drumurilor
și toate răscrucile mediilor în care avem istoricitate
reprezintă o plajă
și, tocmai unde vei întâlni atingerile dintre lumi,
vei putea să fii liber.
omule, în cea mai întinsă tăcere,
poți spune cuvintele lui Dumnezeu.
în cele mai scurte momente, poți rosti cuvintele eterne.
și poți lumina cel mai adânc întuneric.
într-o prietenie, poți fi celălalt.
într-o jertfă, poți să fii tu însuși.
căderile îți pot fi apoi cele mai mari salturi spre înalt,
iar irosirile, cele mai arzătoare doruri de a fi.

4, de dragoste

Drumul alături de tine este mai frumos decât cel întins de lună
unei corăbii ancorate în larg.
de pe țărm, ca lume diferită, el nu este o parcurgere,
ci doar o fantasmă despre reprezentarea unei idei subiective.

Pe țărături, pe dealuri, la trecători și oriunde era necesar,
s-au construit castele și tot felul de clădiri fortificate
pentru o siguranță în plus,
dovadă că lumea a fost mereu un disconfort
și că oamenii au trăit mai degrabă unii împotriva altora
decât unii pentru alții.

se aduceau bogății făcute din exploatarea semenilor
și, tot acolo, acestea deveneau idealuri pentru prădători.
alergarea după bunuri
a fost mereu unul dintre motoarele lumii
și, uneori, asta înseamnă perfecționare,
fuga după mijloacele de a-l deposeda pe celălalt
de ceea ce are.

în asta se specializează continuu omul.
partea cea mai rea este că există hoți
nu doar pentru cele materiale.

Un soare lent părea a se deplasa peste ape,
luminile din mediile cu viață
se tolerau în micile distanțe parcurse
și lumile lor se hrăneau reciproc
și am avut atunci un gând:
că timpul și spațiul sunt produși ai energiei și ai gravitației,
plus încă o forță, nedescoperită încă,
și care pare a lipsi dintr-un întreg.
eram pe o plajă stâncoasă, stăteam drept în lumină,
înainte de a sări într-un albastru asemănător celui creat de ea.

Noi înșine suntem apă, cer, pământ și foc.
din acest motiv le și putem parcurge,
compatibili în substanță.
din acest motiv, ne primesc și pierderea,
compatibili în legile materiei.
confortul nisipului ne stăpânește materia și sufletul,
însă atâtea fărâme de infinit nu ne vor mai purta urmele
și nici măcar timpul nu se va mai încurca defel cu noi.
pământul, apa și cerul
se vor mai întâlni și în alte posibile ere,
dar despre noi nu va mai ști nimeni nimic,
dacă vom fi existat uneori sau vreodată.
bucuriile și tristețile noastre se vor fi retras
în locul de unde au pornit.
posibil să ne supraviețuiască numai întrebările.
posibil să supraviețuim doar ca răspunsuri ale lui Dumnezeu.

Oamenii sunt unii pentru alții vise neterminate.
rareori ajung într-o stare de veghe.
în general, ei dorm, se odihnesc,
obosiți de adevăruri aparente.
viața și-o scurtează ei înșiși și tot ei și-o pot face eternă.
singurătatea mă va vindeca de toate neajunsurile realității.
plictisit de evidențe, nu mă mai revolt.
știi că femeile adorm căutând și caută și când se trezesc.
își construiesc visele cu o îndemânare mai mare
decât a oricărui meșteșugar vestit,
doar că ele trăiesc cu precădere în somn
și oarecum înainte de culcare.
cu bărbații e altfel, se ascund în mulțimi din trecut
și mai mult în ei înșiși.
sunt atâtea lucruri întru care se poate trăi viața
și care ne-ar putea opri să nu mai alergăm nebuni
în propriile obsesii și-n propriile dorințe,
în dezumanizare și moarte nefirească,
mai mult timpurie decât definitivă.